

De col·laboració

El metge d'avui exerceix una professió liberal?

per

J. FONTBONA

OFICIALMENT i oficiosament, es encara avui dia considerat l'exercici de la medicina com una de les professions dites liberals, en el ben entès que deu una tal adjectivitat a la plenitud d'acció que la llei concedeix a l'exercitant, o sigui que tot aquell que una vegada acabats els estudis, pres el corresponent grau de llicenciat o de doctor, satisfetes les despeses dels títols corresponents, inscrit en el corresponent col·legi i donat d'alta en la contribució industrial, té el perfecte dret, posant, com cal suposar, sempre la deguda consideració i respecte als altres companys, d'instalar-se on més li plagui en cerca del treball que honradament ha de fer-lo home, ja sigui escollint la ciutat, la vila o la vileta; decantant-se, si així li plau, per l'ingrés, previ el compliment dels requisits establerts, a qualsevulla de les col·lectivitats mèdiques més o menys oficials, sostingudes per l'Estat, diputacions, municipis, administració de justícia, etc., etc.

Ço que fa vint, trenta anys era una realitat que permetia al metge novell d'anar, a poc a poc, formant-se una clientela, creant-se un nom i, sense arribar mai a la industrialització del sacerdoci, de procurar-se uns mitjans econòmics suficients a la seva vida decorosa; és, en els temps presents, una ficció, tot i persistir les obligacions, augmentades encara, a què estem subjectes per les lleis estatals. Sense exageracions, no estudiant pas romànticament el problema, situem-nos en el moment històric de l'acabament de la carrera d'un estudiant de medicina, el qual, complerts ja tots els requisits apuntats anteriorment, vol dedicar-se a l'exercici sense pertànyer a cap col·lectivitat, fent, com sol dir-se de *professor lliure*, i així podrem fer-nos càrrec del que troba al seu voltant i del que

l'espera en l'esdevenidor. Cal buscar, cal esperar el primer client. On anirà a cercar-lo? Titànica empresa, somni delirant, puix que la comunitat social està ja acaparada, en part encara, una petita part, per l'exercitant lliure que té, sobre el nostre home, el d'haver nascut abans, i tota la resta per les acaparadores de malalts, pels Grans Basars de la salut aliena, que per poc preu, fent-se la competència els uns als altres, reparteixen el benestar als nostres consensibles. Comparem el nombre dels inscrits a les diverses Mutuals de socors, amb el rendiment que donen els censos d'habitants i, d'any en any, en constatar l'augment, veurem com es fa amb rapidesa l'acaparament absolut i com ensems, automàticament, es va esborrant l'ombra del metge lliure.

Sostenen els més optimistes que, malgrat aqueix gran creixement, aclaparador per a la nostra professió, de les mutualitats, sempre quedarà un fort romanent de població al marge, el qual voldrà gaudir de la seva llibertat d'acció per contractar els serveis mèdico-quirúrgics que necessiti; teòricament sí, però, donada la psicologia del poble, aquest en massa es deixarà portar on els suposats avantatges econòmics el cridin. Ben demostratiu d'això és el fet anecdòtic ocorregut en els començos de la meua vida professional, massa simbolitzador d'aquest psiquisme perquè em sotreguí a la temptació de transcriure'l: vingué un dia a la llavors raquíica consulta meua, un matrimoni pertanyent a la classe mitjana acomodada; fou diagnosticada una neos de la mamella en la muller, i proposada la intervenció quirúrgica urgent; aquesta indicació va ésser admesa pels nous clients, els quals tot seguit demanaren preu de l'operació; convingut el preu, vaig tenir la de-